SORIN CERIN

ZÂMBETUL ESTE FLOAREA SUFLETULUI

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Zâmbetul este floarea soarelui – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Zâmbetul este floarea soarelui : poeme filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-086-1

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-086-1

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- ZÂMBETUL ESTE FLOAREA SUFLETULUI -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- ZÂMBETUL ESTE FLOAREA SUFLETULUI -
-Poeme filosofice-

1) Durerea Condiției noastre Umane

Căzuți pe vibrațiile unor sunete,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
nu vom putea afla niciodată,
adevărata arie pe care o cântă prin noi Moartea,
stăpâna absolută a acestei Lumi,
ce pare la prima vedere,
a fi doar a Deșertăciunii,
fiindcă nu putem ști ce o determină să fie astfel,
decât după ce Sufletele ne vor trece,
dincolo de hotarele Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le-am ornat o Viață întreagă,
cu Întrebări fără Răspunsuri,
și cu Zâmbete împietrite de Idei,
gata să se scufunde la fiecare respirație,
a Iubirii,
Adevărului Absolut,
pe care n-am reușit să o avem vreodată,
dar știam mereu că este acolo și ne veghează,
Durerea Condiției noastre Umane.

2) Prin Vitrinele Privirilor noastre decăzute

Căzut la tălpile Speranței,
încă mai cred,
în lutul Cuvintelor ce poate fi modelat,
pe roata olarului Timp,
pe care să o învârt,
până când,
îi vor ameți toate Zilele,
care-și arată goliciunea neputincioasă și obscenă,
prin Vitrinele Privirilor noastre,
decăzute din Ochii de Cer,
ai Amintirilor din Viitor,
direct în Infernul Debusolării și Absurdului,
acestei Lumi a pierzaniei,
până și de propriul Sine,
al Creației.

3) Ca să-mi tâlhărească Norocul

Plouă cu ropote de Gânduri,
peste flăcările Remușcărilor,
care mi-au ținut calea ca să-mi tâlhărească,
Norocul,
care mă aștepta în ținută de gală,

ca să pețim Moartea,
împreună,
la ceas de Disperare a Eternității,
care nu mai avea răbdare,
să fiu invitat de onoare,
la masa sa,
încărcată cu bucatele alese ale Cuvintelor,
Străinului Subconștient,
pe care le puteam gusta,
pentru prima dată,
după ce am fost eliberat,
din închisoarea Întrupării.

4) Crezând că el ar fi Teama și nu Izbăvirea

Traversăm de fiecare dată,
numai împreună cu Moartea,
Viața,
spre a ne întâlni cu noi înșine,
cei pierduți prin naștere,
de propriile Suflete,
ale Amintirilor din Viitorul,
care ni se așterne,
râzând sarcastic,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
la tălpile,
podurilor de Vise,

pe care le trecem,
atunci când încercăm să ne ascundem,
de propriul Sine,
crezând că el ar fi Teama,
și nu Izbăvirea.

5) Să ne călăuzească nouă Nemurirea

Viscolește-mă cu Dor,
Iubire,
trecându-mă peste,
înălțimile Lacrimilor Singurătății,
alături de Visele tale,
de jar nestins,
ce arzi sângele Clipelor,
care ne-au fost date,
să le recunoaștem,
pe fețele Timpului,
Eternitatea,
pe care să o îmbrățișăm,
dincolo de Moarte,
unde ne aștepți,
Iubire,
cu toate stelele Cuvintelor aprinse,
să ne călăuzești nouă,
Nemurirea.

6) Deliciul Disperării

Depărtări pierdute-n solitudinea Norilor de Asfalt,
al Roților ce transportă Olari de Gânduri,
care ne frământă trupurile Viselor,
în căni de pustiu,
ce vor fi vândute Lăcomiei,
unei Lumi a Deșertăciunii,
care-și devorează Eternitățile Clipelor,
pentru a satisface deliciul Disperării,
din ce în ce mai împlinită,
fiind așezată,
pe scaunele din față,
din sala de spectacole,
a Iluziei Non-Sensurilor Existenței.

7) Ale unor Priviri funerare

Unduiți printre mormintele de Gânduri,
plopii negri și solitari ai Absurdului,
străjuiesc cu smerenie,
Moartea,
acompaniată de Speranțele abătute,
pierdute prin buzunarele rupte,
ale unor Priviri funerare,

conduse pe ultimul drum al Disperării,
care mai are și acum încleștat un Zâmbet,
pe fețele noastre.

8) Clipele moarte ale Fericirii

Absurdul argintului viu al Norilor,
storși pe Inima mea,
să-i spele Deșertăciunea,
străzilor pustii și întortocheate,
ale Disperării,
care-și închiriaseră loc de veci,
prin Cimitirele de Cuvinte,
ce mi le-ai adresat,
Apei murdare a Vieții,
băută în cănile de pustiu,
ale Destinului,
din care Iluziile Vieții și Morții,
și-au făcut,
cârpă de șters pe jos,
Clipele moarte ale Fericirii.

9) Zilele din ce în ce mai friguroase

Regăsit în asfaltul negru al Gândurilor,
călcate în picioarele nespălate ale Viselor,
pline de Coșmaruri și alte mizerii,
îmi îndrept pașii Morții spre mine,
către măcelăria de Speranțe,
ce-au dat colțul,
Timpului Singurătății,
noul locatar,
dispus să vândă,
Destinului,
oricâte Cimitire de Cuvinte,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
cu care ne îmbrăcăm Zilele,
din ce în ce mai friguroase.

10) Lăsându-ne să trecem unul pe lângă altul

Câte Vieți am ars,
prin scrisorile pline de flăcări,
în căutarea Fericirii tale Iubire?,
fără să-mi pot stăpâni Moartea,
care mă trăgea din răsputeri,
către podul ce traversa,

Clipa Eternității,
Privirii tale,
de la un capăt la altul,
până când am căzut,
sfârșit de mine însumi,
la picioarele sale,
încercând să-i caut,
Lumina Divină,
drept în Ochii înlăcrimați,
ai Amintirilor mele despre Viitor,
care lipsea,
lăsându-ne să trecem unul pe lângă altul,
pentru totdeauna.

11) Să-ți pot îmbrățișa mantaua de stele a Cuvintelor

N-aș avea ce să-ți spun,
Eternitate a Clipei,
ori de câte ori,
ai trece prin fața,
Nemărginirii Regăsirii mele,
unde sunt păzit cu strășnicie,
de Iluziile Vieții și Morții,
ca, nu care cumva,
să-ți pot îmbrățișa,
mantaua de stele,
a Cuvintelor,

ce-abia așteaptă Fericirea,
ca să o îmbrac,
după ce mă voi elibera,
de Întruparea ce mi-a devenit,
propriul Sine al Pustiului.

12) Trecători Clandestini

Lacăte sudate de rugina Zilelor,
Viselor noastre,
ferecate de porțile masive,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
de care am ajuns să ne sprijinim,
Clipele moarte ale Fericirii,
pentru a nu aluneca odată cu ele,
în prăpastia adâncă a Durerii,
Lacrimilor de Stele,
care ne spală nouă Răsăriturile Anilor,
ce formează cortegiul funerar,
al Destinului,
în care călătorim,
ca niște Trecători Clandestini,
a căror pașapoarte ar fi falsificate,
de către Adevărul Absolut,
al Iubirii.

13) Drept mulțumire adusă Întrupării în Deșertăciune

Călcând pe rugurile aprinse,
ale Suspinelor,
doar Viața,
cunoaște prețul exact,
pe care-l are de plătit,
Morții,
care și-a angajat Destinul,
pe post de gardian,
care să ne păzească rația de Nefericire,
care trebuie să fie,
îndeajuns de îndestulătoare,
în fiecare Zi,
primită în dar,
de la Infernul Creației,
drept mulțumire,
adusă Întrupării în Deșertăciune,
a Timpului nostru.

14) Rupe din carnea lor câte o felie de Durere

Zbor peste munții înzăpeziți ai Anilor,
plini de Vise încărunțite,
peste care a nins cu porți zăvorâte,

la tălpile Împlinirii,
din care și-a făcut Moartea,
un ideal,
prin prelucrarea Lacătelor de Clipe,
care ne țin Destinele,
sub cheia Deșertăciunii,
pentru a rupe din carnea lor,
câte o felie de Durere,
prin Timpul indiferent și lacom,
al Pivirilor noastre,
de plumb.

15) Ele devin la un moment dat noi

Nu există o altă direcție,
în această Lume a Absurdului,
decât să te îndrepți spre Nicăieri,
pentru a fi sigur,
că mergi pe drumul cel drept,
căte Moartea,
căreia îi datorăm,
toate Căile noastre,
spre Absolut,
începând cu Destinul,
și terminând cu Deșertăciunea,
pe care suntem obligați să le urmăm,
neabătut,

știind că ne îndreaptă mereu,
către Cimitirele de Cuvinte,
ale Absurdului,
din respirația căruia,
ne este clădită,
Întruparea noastră.

16) Zâmbetul este floarea Sufletului

Căutând Absolutul,
m-am împotmolit în Moartea,
căreia îi datoram,
până și ultimul Cuvânt al Surâsului,
din Agonia Durerii de a exista,
peste care n-aș fi putut trece,
dacă nu i-aș fi oferit în dar,
Zâmbetul care este floarea Sufletului,
culeasă din grădina Amintirilor din Viitor,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
nu au observat-o,
atunci când am fost răpiți spre Întrupare,
Deșertăciunilor acestei Lumi,
a Hazardului Absurd.

17) Cerul Ochilor Conștiinței Divine

Rezemat de Zidurile uscate după Apa Vieții,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
am privit spre Cerul Ochilor Conștiinței Divine,
a Predestinării,
din care am vrut să înțeleg,
de ce Podurile ce ne leagă,
de Privirile Lui Dumnezeu,
din Sufletul tău,
sunt pline de Lacrimi ale Ploilor seci de Cuvinte?,
de ce nu pot spăla cu uscăciunea lor,
nici măcar o Moarte,
darămite atâtea câte sunt,
într-o Lume a Pustiului,
abătut pe ogoarele împietrite,
ale Speranțelor deșarte,
prelinse în Sângele din ce în ce mai sărac în Gene,
ale Strămoșilor noștri,
și mai bogat,
în Durere și Desfrâu?

18) Legământul Morții

Acunde-ți Zilele să nu te vadă,
Lacrimile Timpului care caută înfrigurate,
Eternități de Clipe,
pentru a fi ucise,
în bordelurile de Amintiri,
ale Anilor disperați de câtă Deșertăciune,
a reușit să ningă peste frunțile,
pline de sudoare ale Durerilor,
care i-au însoțit de-a lungul existenței,
într-o căsnicie solidă,
bazată doar pe Legământul Morții,
dintre noi înșine,
și Iluziile Non-Sensului Existenței.

19) Rostit către o adresă greșită

Împiedicat de frumusețile Deșertăciunilor,
acestei Lumi a Cuvântului gol,
care și-a pierdut adevăratul Sens,
de a fi Creator,
încă de când a fost rostit către o adresă greșită,
de Dumnezeul,
Patimilor și Durerilor noastre,

pe care-l căutăm fără să știm vreodată,
că ne-a abandonat,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pe care le respirăm,
de fiecare dată,
când avem falsa impresie,
că putem conștientiza adevărul Vremurilor,
surpate peste propriile Timpuri,
din care suntem udați cu Ploile de Foc,
ale Suferințelor,
care ne-ar sculpta Sufletele,
după chipul și asemănarea Creatorului,
a cărui fugă,
de noi înșine,
nu o vom realiza,
cu adevărat niciodată.

20) Dinții Anilor încărunțiți

Răstigniți pe lemnul rece al Zilelor,
abia mai primim să bem,
câte o Clipă amară,
în cănile de pustiu,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
surpată peste lamele tăioase,
ale Măcelarilor de Vise,
care o așteaptă de fiecare dată,

înecată înainte de a fi sacrificată,
în Apa otrăvită a Deșertăciunii,
pe care o folosim,
să ne spălăm Zâmbetele crispate,
de Dinții Anilor încărunțiți,
pe care-i purtăm,
spre noi Idealuri,
care se vor pierde,
pentru totdeauna,
în Universul surpat în propriul Sine,
al Ființei noastre.

21) Lumea Absurdului nostru cel de toate Caznele

Ninge cu Vicii,
peste Orgoliile întrupate ale Deșertăciunii,
de a fi noi înșine,
chiar și atunci,
când devenim copacii Gândurilor,
tăiați cu drujbele pustii ale Viselor,
care ne duc prin Deșerturile de Inimi,
ale Iubiririlor nimicite,
de propriile valuri de Sânge al Întrebărilor,
care nu dau pace,
Timpului,
dispus să-și sacrifice și ultimele Zile,
pentru a ne aduce îndeajuns de multă Suferință,

încât să nu ne intre în sevraj,
Iluziile Vieții și Morții,
fără de care,
nu poate exista,
Lumea Absurdului nostru,
cel de toate Caznele.

22) Și-ar clădi Paradisul numai în Privirile noastre

Să nu regreți niciodată,
Iluziile pe care le respiri,
nici măcar atunci când îți desăvârșesc,
Minunile unei Lumi a Deșertăciunii,
mult mai benefică,
decât ar părea acum,
Adevărul Absolut,
al Iubirii,
care nu poate evada,
din spatele gratiilor Non-Sensurilor Existenței,
unde este închisă,
prin Universul pierdut al Luminii Divine,
din Sufletele noastre,
care odată regăsit,
ar fi nu doar Nemărginit în Profunzime,
dar și în Fericirea Afecțiunii,
unui Dumnezeu,
care și-ar clădi Paradisul,
numai în Privirile noastre.

23) Trebuie să ni le achităm Zi de Zi

Amăgirile Zorilor,
se risipesc peste razele crude ale Durerii,
abia scoase,
din cuptorul fierbinte al Orizonturilor,
atâtor Remușcări și Vicii,
care pot fi înghițite,
cât mai calde și proaspete,
de Cuvintele îndoliate,
ale Uitării de noi înșine,
pe holurile lungi și interminabile,
ale Datoriilor,
față de Iluziile Vieții și Morții,
pe care trebuie să ni le achităm,
Zi de Zi.

24) Să nu-și mai sacrifice Anii plini de Riduri

Gările aglomerate ale Frământărilor,
încă își mai așteaptă Supliciile,
ale căror Cazne,
trebuie îndeplinite de Visele transcendentale,
din Inima plină de Întrebări a Timpului,
care s-a decis,

să nu-și mai sacrifice Anii plini de Riduri,
purtați după ultima modă a Suferinței,
de Iluziile Vieții și Morții noastre,
pe străzile risipite de Gânduri,
care încotro,
încât să nu poată fi găsite niciodată,
de către Adevărul Absolut,
al Iubirii.

25) În cuptoarele falselor Fericiri

Inspirat de focul aprins al Infernului,
Timpul rătăcitor al Amăgirilor,
a decis să ne ardă,
Eternitățile Clipelor,
în cuptoarele falselor Fericiri,
prin care credem,
 că Iubim cu adevărat,
ridicând catedrale Luminii Divine,
a Privirilor,
în care ne pierdem,
fără să înțelegem,
că aceasta este închisă,
prin Universul pierdut,
al Amintirilor din Viitor,
ajutând în schimb,
Iluziile Vieții și Morții,

cu energiile noastre benefice,
să poată fi cât mai împlinite,
atunci când dansează valsul Disperării,
pe care ni-l dedică de fiecare dată,
Durerilor noastre.

26) Ce par a nu mai sosi vreodată

S-a întunecat,
peste Lacrima Cuvântului Facerii,
încât nici una dintre Privirile sale,
nu mai este transparentă,
pe Căile transcendentale,
spre Absolutul Viselor,
care ni s-au poticnit în Coșmarurile,
unor trăiri a Zorilor,
unor Sensimente,
ce par a nu mai sosi vreodată,
pe linia moartă,
a Trenului,
Iluziilor Vieții și Morții noastre.

27) Al căror program de audiențe

Tomberoane de Vorbe Goale,
apar pe scena străzilor înveninate,
ale Bordelurilor de Speranțe,
la porțile cărora ne bat Visele răstignite,
pe Eternitățile Clipelor,
ucise din fașă de către,
Non-Sensurile Iluziilor Existenței,
al căror program de audiențe,
dacă vrem o părere competentă,
despre cum poți atrage Fericirea,
se întinde zilnic,
între orele diferențelor,
dintre Viață și Moarte,
ale Absurdului.

28) Creatorul Abandonului

Aglomerație,
de Iluzii ale Vieții și Morții,
pierdute printre,
Labirinturile transcendentale ale Ideilor,
ni se vând nouă ca fiind,
unicul Sens al Iubirii,

pe care îl căutam oricum în van,
cu Pașii scorojiți,
ai Vopselelor cenușii,
ale Disperării,
cu care ne zugrăvim Sufletele,
înainte de a primi taina Botezului,
Durerii,
în fiecare Zi, lăsată de izbeliște,
de către Creatorul Abandonului,
de a fi noi înșine.

29) La Biserica Sufletului Sentimentelor noastre

Va fi o Vreme,
când ai să înțelegi,
de ce Iluziile Vieții și Morții,
mi-au zugrăvit Existența,
în nuanțele Zilelor tale,
pe care le porți de fiecare dată,
la Biserica Sufletului Sentimentelor noastre,
unde te mai închini și acum,
la Icoana Zâmbetului Luminii Divine,
din mine,
din care ți-am dăruit,
mereu,
câteva raze de Iubire,

luminându-ți calea Spre Absolutul,
Amintirilor noastre din Viitor.

30) Creați ca să le ispășim

Blestemați,
să tragem greutatea Norilor de Cuvinte,
pe plumbul topit,
al Cerului din pălmile noastre,
de Vise deșarte,
ale căror conținut,
trebuie să-l deșertăm,
pe culmile Disperării transcendentale ale Ființei,
încătușată în lozurile din plicurile Necâștigătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
cărora trebuie să le ducem,
întreaga Durere a Lumii,
numai în cârca Păcatelor noastre Originare,
pentru care am fost creați,
ca să le ispășim.

31) Ce răvășesc Sufletele

Zidarii Sorții,
clădesc neîncetat Reproșuri,
Cerurilor de Cuvinte ale Conștiinței,
umbrite de aripile mari și grele,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care se hrănesc cu Orizonturi,
în bătăile de joc,
ale Vânturilor de Întrebări,
care apleacă la pământ,
trestiile Zilelor gînditoare,
ce răvășesc Sufletele,
stupului de Lacrimi,
ale Ridurilor de Îndoieli adânci,
din mierea cărora ne hrănim,
amăreala Destinului,
îndulcindu-i Moartea.

32) În scutecele Creației

Tulpini de Priviri roase,
de dinții fără odihnă ale Zilelor,
ce se hrănesc cu scoarța lividă,
a Compromisurilor,

aflate deseori îmbrăcate sumar,
doar în scutecele Creației,
fiind nevoiți să le învățăm,
arta seducției Absurdului,
din urechile căruia să ne croim,
îmbrăcămintea Auzului,
din spatele porților închise,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru cei care ar dori,
să o ia pe drumul,
către Adevărul Absolut.

33) La Masa cea de taină a Cunoașterii

Țipând la Secretele Adevărului Absolut,
nu vom reuși niciodată,
să le aducem,
la Masa cea de taină a Cunoașterii,
unde să ne ospătăm cu mierea,
izgonită din Paradisul unor falși Sfinți,
întreținut cu Infernul acestei Lumi,
de unde ne sunt luate energiile înalte ale Viselor,
păziți de gardianul Timp,
aflat în slujba ingrată,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au personalizat Suferințele,

după chipul și asemănarea Durerii,
de care se folosesc ca să ne supună.

34) Decât să fie exploatați

Risipite în cele patru zări,
ale Disperării,
Destinele,
nu au avut niciodată de ales,
decât să slujească cu devotament,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru a da,
tot ce au clădit,
Morții,
ce stă la baza tuturor,
celor văzute și nevăzute,
ale acestei Lumi care-i aparține,
întru totul,
fiind de fapt,
Lumea ei,
unde noi vom rămâne mereu,
niște străini,
care nu aveau ce căuta aici,
decât să fie exploatați,
de Creația greșită,
a unui Dumnezeu care ne-a abandonat.

35) Depășindu-se pe Sine

Răstignit pe sorocul Lumilor,
Durerii,
Omul a căutat de fiecare dată,
să fie mai presus de Sinele acestora,
care devenise și al lui,
depășindu-se pe Sine,
în arta Compromisurilor,
negării negației,
stoarse din genunchii închinați,
atâtor Icoane cu Sfinți falși,
închiși în Cuvântul Facerii,
care nu le putea da drumul în Cunoaștere,
fără un legământ semnat cu Moartea,
care o crease pe aceasta,
din Țărâna Întrupării noastre.

36) La verigheta Deșertăciunii

Căzut în dizgrația Fricii,
Destinul a devenit,
propriul său Vânător de Sentimente,
cărora le ia blana Înțelesurilor,
pentru a fi vândute,

prin târgurile uitate de Lume,
ale Morții,
care-și folosește,
Iuziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru a ne extrage,
din Lacrima Visului Vieții,
diamantul cel mai de preț,
al acesteia,
Iubirea,
pe care să o poarte,
montată la verigheta Deșertăciunii,
fiind la modă,
printre Cimitirele ei de Cuvinte.

37) Atât de mult a iubit Creatorul Moartea

Renăscut,
în mantia Deșertăciunii,
Timpul își dedică întreaga Vulgaritate,
Remușcărilor unui Absurd,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru care toate Căile spre Nicăieri,
sunt drepte,
iar cele spre noi înșine,
fac un ocol forțat,
pe Lumea de Apoi,
de unde nu mai ieșim niciodată,

fiindcă,
atât de mult,
a iubit Creatorul,
Moartea,
încât nu ne-a mai lăsat să o părăsim,
rămânând pentru veșnicie,
alături de ea.

38) Aprinzând Stelele Cuvintelor Nemuririi

Ai devenit o poezie a Sufletului meu,
Iubire,
din Clipa când te-am întâlnit,
scrutând Veșnicia,
pe care,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ne-o descriau ca fiind,
a Morții,
căreia i-ai dat Viață și culoare,
simțind că,
Zâmbetul este floarea Sufletului,
pe care ai dăruit-o,
întregului Univers al Fericirii,
aprinzând Stelele Cuvintelor Nemuririi,
ce au început să înmugurească,
pe la ferestrele deschise,

ale Privirilor noastre,
într-o Regăsire deplină de Sine.

39) Spre prăpăstiile Timpului

Zidiți în Privirea Luminii Divine,
am devenit cărămida,
prin care se înalță,
Catedrala Absolutului Iubirii,
din Inima de Cer a Fericirii,
pe norii albi,
de Sinceritate,
unde ni se înalță,
aripile Îngerilor Viselor noastre,
care ne păzesc,
de Orizonturile ce alunecă,
uneori,
spre prăpăstiile Timpului,
trimis de Iluziile Vieții și Morții,
să ne răpească Nemurirea.

40) Catedrale Ierarhice de Virtuți ale Viciilor

Rechinii Amăgirilor,
își înfig colții,
în carnea putredă a Clipelor,
pe care suntem obligați să le ducem,
în pălmile bătătorite de Durere,
până pe Tărâmul Coșmarurilor,
unde sunt folosite,
ca materiale de construcții,
pentru Deșertăciunile,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,
care-și clădesc,
Catedrale Ierarhice de Virtuți ale Viciilor,
din ce în ce mai obeze și dizgrațioase,
pe bulevardele largi ale Compromisurilor.

41) Cearcănele Nesomnului

Zmeele Durerii,
se înalță,
până dincolo,
de Inimile noastre coclite,
de atâta Așteptare,
cu părul Speranțelor despletite,

de Cearcănele Nesomnului,
peste valurile de litere scrise,
de către Descumpănire,
alcătuind Cimitire de Cuvinte,
lungi și interminabile,
peste foile desprinse,
din cărțile roase ale Destinelor,
unde ne sunt descrise în amănunt,
rațiile de Iluzii ale Non-Sensurilor Existenței,
pe care trebuie să le primim în dar,
de la Moarte.

42) Se usucă pe Ridurile adânci ale Morții

Resturi de Zâmbete,
stau aruncate,
în spatele Florăriilor Sentimentale,
ale Zorilor,
din Privirile Trecătorilor,
pe lângă Cimitirele de Cuvinte,
cu orar non-stop,
pentru toate vârstele Deșertăciunilor,
pe care le dăruim în fiecare Zi,
mormintelor din ce în ce mai vesele,
ale Vieților noastre,
care n-au realizat,
că se usucă pe Ridurile adânci ale Morții,

care sălăşluieşte în noi,
și fără de care n-am putea trăi.

43) Castele de Gânduri

Încurajați de Moartea salvatoare,
să ne mistuim flăcările Simțirii,
în Focul Sacru al Iubirii,
al cărui spectru,
ne incendiază Eternitățile Viselor,
ca din cenușa izbăvirii lor,
să ne clădim,
Castele de Gânduri,
descompuse și cenușii,
pe care să le așezăm la tălpile Disperării,
care să intre prima în ele,
chiar înaintea Blestemelor,
spre a le inaugura,
fastul funerar al Ierarhiilor,
tot mai decăzute și anemice,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rostesc,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

44) Înmugurirea Împlinirii

Eliberate din închisorile,
reci și lugubre ale Întrupărilor,
Visele își caută,
pentru prima dată,
Iubirea răstignită,
pe răscrucile Căilor spre Absolut,
ale atâtor Speranțe,
ce-au trecut prin Lumea Deșertăciunilor,
încât nici Eternitatea,
nu le mai poate descâlci,
Sensurile pierdute,
printre atâtea Iluzii ale Vieții și Morții,
care acum își cer înapoi,
înmugurirea Împlinirii,
furată de către acestea.

45) Zidurile Marilor Tăceri

Icoane de Zâmbete pietrificate,
stau la rândul Compromisurilor,
pentru a fi sculptate,
în piatra amară a Iluziilor Vieții și Morții,
la care se reculege Absurdul,

în genunchii Disperării,
cerșind încă un grăunte de milă,
pentru împlinirea,
Zidurilor Marilor Tăceri,
ale Condiției Umane,
ruinate mereu de Zbuciumul,
Destinelor,
care nu-și pot îndeplini niciodată atribuțiile,
de a rămâne gardienii Durerii,
fiindcă izbăvirea prin Moarte,
rămâne unica monedă de schimb,
a eliberării de noi înșine.

46) Condiția Umană și-a înfiat Deșertăciunea

Decăzută din drepturile Zilelor senine,
ale Conștiinței,
Condiția Umană,
și-a înfiat Deșertăciunea,
pentru a reuși să ajungă în vârful,
Iluminării,
uitând cu desăvârșire,
că aceasta aparține Absurdului,
că Omul în esența sa,
nu este decât o frunză ruginită,
dusă pe valurile Iluziilor Vieții și Morții,
pe care navighează,

fără să atingă vreodată,
Țărmul Adevărului Absolut,
fiindcă Oceanul Lacrimilor sale nu are margini.

47) Întruparea în Moarte a Iubirii

Adânc,
rătăcit printre porțile masive,
de Întrebări ale Amurgului,
mă afund în răceala Cuvintelor,
care-mi încremenește,
până și Iluzia Non-Sensurilor Existenței,
ce mi-a dat viață,
Întrupării în Moarte.

Respir,
plumbul topit al Norilor unor Gânduri,
care iau forma Durerii,
acestei Lumi a Deșertăciunii,
pe care trebuie să o îmbrac,
pentru a mă apăra de Focul Sacru,
al Iubirii.

Adânc,
Respir,
Întruparea în Moarte,
pentru a mă apăra de Focul Sacru,
al Iubirii.

48) Sensul pierdut al Lacrimii Luminii Divine

Zbor deasupra Morții din mine,
încercând să-mi regăsesc,
Sensul pierdut,
al Lacrimii Luminii Divine,
în care mi-am scăldat,
undeva-cândva,
Nemurirea,
Adevărului Absolut,
al Iubirii,
pe care o îmbrăcam,
la valsul Universului Fericirii,
unde dansam,
cu toate Stelele aprinse după mine,
ale Eternității,
în care-mi înfășuram,
Visele Împlinirii.

49) Unde plătim taxe în Suferințe

Mă închin Doamne,
farmecului aprins,
de flăcările Iadului al acestei Lumi,
incendiată de Durere,

și spoită cu Fericirea,
care se decojește,
pe pereții murdari,
ai Conștiințelor noastre,
decăzute în haznaua cu lipitori,
a Ierarhiei Absurdului,
unde plătim taxe în Suferințe,
tuturor Speranțelor deșarte,
oricât de sărăcăcioase ar fi Sentimentele,
îmbrăcate de acestea,
și atunci mă întreb,
oare ne-ar mai rămâne monede și pentru Iubire?

50) Otrăveau cu mușcăturile lor

Oare ai să-mi auzi,
pașii Cimitirelor mele de Cuvinte,
atunci când mă voi furișa,
sub pleoapele Genelor Strămoșilor tăi,
din Sângele udat,
cu Lacrimile Regăsirii,
Iluziilor Vieții și Morții,
prin gările prăfuite,
de Speranțe deșarte,
ale Gândurilor,
sălbatice, reci și abătute,
care traversau pustiurile Singurătăților,

pline de reptilele amare ale Promisiunilor,
care otrăveau cu mușcăturile lor,
Amintirile din Viitor,
ale Iubirii.

51) Căzute în dizgrația Fericirii

Limitele,
sunt întinderea de Ligamente,
ale Gândurilor,
căzute în dizgrația Fericirii,
cărora li s-au închis porțile Viselor,
astfel încât Speranțele,
să nu poată fi Împlinite niciodată,
sub Soarele arzător al Hazardului,
Compromisurilor,
unei Existențe a Disperării,
din care ne extragem,
seva Non-Sensurilor,
pe care să o bem,
în cănile de pustiu,
ale Destinului.

52) Întâmplările de peste zi ale Resentimentelor

Pierdute printre zăbrele,
Întrebările orfane de Răspunsuri,
se răstesc către Lacrimile Zeilor Iubirii,
ce se preling în șiroaie,
peste Timpul indiferent,
al Ridurilor adânci și sumbre,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care se scurg în stropi mari și reci,
peste fețele Viselor noastre,
înțesate de Coșmarurile Destinelor,
al căror Somn,
nu mai onorează Așteptările Viciilor,
a căror Insomnie,
trezește din inerție Orgoliile,
Întâmplărilor de peste zi,
ale Resentimentelor,
rătăcite prin Inimile Neputințelor,
ale căror trupuri,
ne îngroașă aglomerația de Gene a Sângelui,
prin care strămoșii Durerii,
ies la lumina plăpândă,
a Prezentului.

53) Să nu adormim flămânzi de noi înșine

Libertatea ne-a încins,
într-atât hora Disperării,
încât am ajuns să ne jucăm Iubirea,
pe jarul încins al Iluziilor Vieții și Morții,
de pe rugul Sentimentelor,
mai cu Foc,
decât dacă ar fi trebuit să îngenunchem,
la ferestrele zăbrelite ale Conștiinței,
căreia să-i închinăm,
noi versete ale Cunoașterii,
compuse de mâna Predestinării,
Absurdului,
care ne gătește îndeajuns Hazard în fiecare seară,
încât să nu adormim flămânzi,
de noi înșine.

54) Fiindcă nu este croită pe măsura noastră

Răstignite pe Zidurile Nepăsării,
Cuvintele Lacătelor,
sângerează peste obrajii Timpului,
care și-a tăiat Eternitățile Clipelor,
de pe fețele Adevărurilor Absolute,

cu lamele absurde ale Trecerilor,
înveşmântate cu podurile palmelor muncite,
ce unesc malurile Disperării,
dintre Ființă și Neființă,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care par a nu fi cunoscut niciodată,
Neputința Creației,
întrucât sunt cele care adăpostesc pentru noi,
Păcatele Originare,
ce dovedesc Greșelile Creației,
unei Iubiri,
pe care nu o vom putea îmbrăca niciodată,
fiindcă nu este croită pe măsura noastră.

55) Încât să avem parte de ele

Răvășite de Nopțile reci și insalubre,
ale Coșmarurilor,
până și Visele,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
au ales să nu mai ațipească deloc,
atunci când calcă,
pe Țărâna umezită,
de Lacrimile Deșertăciunii,
a Lumii Întrupărilor,
care ne servește,
la fiecare masă a Trăirilor,
Simțurile Durerii,

îndeajuns de precise,
încât să avem parte de ele,
întreaga noastră Viață,
fără să ne abatem câtuși de puțin,
de la drumul prăfuit cu Absurd,
al Destinului,
care ne biciuiește Timpul,
trăgându-l de hamurile Suferinței,
să se grăbească,
prin gropile pline de nămol,
ale Ridurilor Disperării,
ce albesc oasele Zilelor.

56) Închise în turnurile de fildeș

Le-am strigat surd,
Marilor Tăceri ale Condiției Umane,
să se oprească la piciorul de lemn,
al Podului Simțămintelor noastre,
răscolite de indiferența Creației,
față de Păcatele Originare,
care ne jertfesc,
Sufletele,
pe jarul încins al Deșertăciunilor,
ale căror fum înecăcios,
ne-a devenit Calea spre Absolut,
indicată de către Moarte,

Destinului,
pentru a ne dedica Existența,
Cimitirelor ei de Cuvinte,
pe care să le lustruim zilnic,
cu fețele curățate,
de Lacrimile Lacătelor Neputinței,
Iubirilor noastre,
închise în turnurile de fildeș,
ale Disperărilor.

57) Printre mormintele Privirilor ei funerare

Urcăm pe înălțimile,
poleite cu Regretele cărunte,
de pe străzile pustiite,
de Zâmbetele amare și încleștate,
ale Durerilor,
prescrise pe rețeta Deșertăciunii,
de către Iluziile Vieții și Morții,
ale căror Legăminte cu noi,
constau în Rătăcire,
pentru a naviga mereu,
prin Sângele descompus al Genelor,
strămoșilor Suferinței,
îndeajuns de mult,
încât să fim luați de Furtunile Absurdului,
Păcatelor Originare,
în adâncurile Promiscuității,

voite a Creației,
de a scoate la lumina descompusă,
a Morții,
căreia îi datorăm,
tot ce a fost Sfânt și Iubire în noi,
pentru a-i desfăta Ochii de Întuneric,
ai Eternității sale,
răvășiți de atâta Singurătate,
printre mormintele Privirilor ei funerare.

58) Într-un Aisberg

De când ne-a fost trasă,
Viața pe linia Moartă a Predestinării,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
Timpul,
ce era o dimensiune oarecare a Universului,
ne-a devenit,
gardianul propriilor Dureri,
sădite adânc,
în Ridurile Conștiinței Zilelor,
sugrumate de atâtea păreri,
ale Trecerilor aglomerate,
de peste podurile năruite ale Speranțelor,
care încearcă să ne treacă,
peste râul Absurdului,
unind malurile Privirilor,

într-un Aisberg,
din care răbufnesc și acum,
Simțămintele glaciale,
a ceea ce ar fi reușit să fie Iubire,
într-o parte a Universului din noi înșine,
pe care încă n-am descoperit-o.

59) Ca să devină un Infern îndeajuns de matur

Ningea cu fulgii Dușmăniei,
dintre Lăcomia criminală a Creației,
și Visele obscene ale Creatorului,
peste Întinderea goală a Cuvintelor,
ale căror flăcări de Înțelesuri,
pârjoleau scuturile Eternității,
rănind-o cu Jarul Viselor,
ce-abia se nășteau,
din spuma care încă nu devenise,
Apa Iluziilor Vieții și Morții,
din care ni se vor naște Zeii Durerilor,
unei Lumi a Deșertăciunii,
ce avea atât de multă nevoie,
de Păcatele Originare,
ca să devină un Infern,
îndeajuns de matur,
încât să susțină,
toate ororile și orgiile Paradisului,

cu sclavii săi,
care eram noi.

60) Ne-au devorat

Obosit de Creație,
Dumnezeul Nimănui,
s-a gândit să ne abandoneze,
la sânul Păcatelor Originare,
care ne-au devorat,
din primul Eveniment al Facerii,
pentru a ne vinde,
Absurdului Lumii,
Privirile rătăcite,
și atât de grele,
ale Cuvintelor,
în care ne-am întrupat Neputința,
de a le răspunde,
zeilor falși ai Deșertăciunii.

61) Primele Ierarhii de Măcelari

Visele Creației,
s-au decis să clădească Infernul,

după ce Paradisul a rămas în pană,
după Singurătatea,
scursă din rana vie,
a Zilelor,
care se plictisiseră de atâta Fericire,
pe care erau obligate să o livreze la termen,
Orgiilor paradisiace,
săvârșite de către Zeii Crimelor,
ce ne scrutau Orizonturile Durerilor,
ințețindu-le flacăra,
ce ne ardea Sângele strămoșilor,
încă nenăscuți,
într-un dans funebru și lugubru,
al Compromisurilor,
ce au ctitorit,
primele Ierarhii,
de Măcelari,
care reușeau,
să ne tranșeze carnea Clipelor,
smulgându-le mai înainte de toate,
Inimile Eternităților,
din piepturile pe care ni se scurgeau,
șiroaiele de Vise avortate,
ale Nemuririi din care venisem,
fără să știm,
cine sunt Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
care ne vor caza,
în Țărâna Întrupărilor,
iar când am aflat,
era deja prea târziu,

să mai facem ceva,
cu propriul nostru Sine,
care era devorat,
de oasele albite ale Ridurilor Neșansei.

62) Aluviunile unui Timp

Revărsați peste Tărâmurile,
atâtor Făgăduințe,
am devenit Aluviunile unui Timp,
al Disperării,
care îngrașă,
la fiecare revărsare,
de Lacrimi a Cuvintelor,
Țărâna Întrupării,
cu noi Dureri,
numai bune de a fi vândute,
la târgul ingrat al Absurdului,
al căror sclavi,
suntem încă de la primul scâncet,
al Nașterilor unei noi Amăgiri,
la sânul dușmănos, al Iluziilor Vieții și Morții.

63) Înseamnă că trăim într-un tărâm al Morții

Respirația Durerii este Viața,
pe când a lipsei acesteia Moartea,
pentru că suferim,
într-o Lume a Indiferenței,
înseamnă că trăim într-un tărâm al Morții,
motiv pentru care,
întreaga noastră,
Iluzie a Non-Sensului Existenței,
ne îndreaptă pașii Hazardului,
numai către Moartea,
care ne așteaptă,
plină de dărnicie,
să ne izbăvească de noi înșine.

64) Viața cea de pe urmă a Morții

Lumea,
este Viața,
cea de pe urmă a Morții,
care ne îneacă în Veșnicia,
Lacurilor de sudoare ale Disperării,
ale căror stâlpi sunt,
Necunoscutul și Speranța,

a tot ceea ce nu suntem,
lăsați să înțelegem,
că putem fi,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
a căror slugărnicie față de Predestinare,
este într-atât de diabolică,
încât,
deși existăm,
pe un Tărâm al Neființei,
nu avem libertatea,
de a cunoaște ca fiind Viață,
decât numai ceea ce aparține de Ființă.

65) Numai pentru noi

Vino Iubire,
să dansăm,
Lacrima Adevărului Absolut,
zburând împreună,
peste Zidurile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
până ce vom reuși,
să ne învingem Moartea,
izvorâtă,
din Cimitirele noastre de Cuvinte,
pe care să o aruncăm,
din înaltul Privirilor,

aprinse în Steaua Nemuririi noastre,
de Focul Sacru al Iubirii,
însoțiți de Lumina Divină,
care să ne binecuvânteze,
Fericirea de a fi împreună,
alături de Eternitatea,
Inimii de Cer a Nesfârșitului,
care bate,
numai pentru noi,
atunci cînd valsăm,
alături de Infinit,
Iubire,
într-un ritm al strălucirii,
tuturor stelelor,
Eternităților unor Clipe,
care se aprind.
numai pentru noi,
luminându-ne Calea spre Absolut.

66) Să ne deschidă larg porțile Viitorului

Umbre de Cuvinte,
îndoliate de Amurgul Uitării,
rănesc Întunericul luptei dintre Bine și Rău,
într-o apocaliptică splendoare a Durerii,
unei Singurătăți,
pe care nu o mai curtează,

Nimeni,
la balul caritabil,
ținut în onoarea,
Iluziilor Vieții și Morții,
unei Lumi aflate în derivă de a se prăbuși,
peste acoperișurile Viselor noastre,
prin care ni se preling,
stropii Lacrimilor unor Regăsiri,
rămase fără ferestrele aburinde ale Zilelor,
prin care să nu mai poți zări nimic altceva,
în afară de Moartea izbăvitoare,
care să ne deschidă larg porțile,
Viitorului.

67) Printre Cimitirele triste și indiferente de Cuvinte

Rânduiește-ne Doamne cămășile Morții,
în așa fel,
încât să fie croite,
numai pe măsura,
Lacrimilor de Vise,
ale noastre,
care mai șterg și acum,
ferestrele Zorilor în căutare de Noroc,
prin Ochii de Cer,
triști și abătuți,
ai Singurătății adânci și profunde,

care este cam tot ce a rămas din noi,
pentru a duce,
pe Lumea de Dincolo a Iubirii,
care ne-a așteptat sfioasă,
încă de când am pierdut-o,
printre Cimitirele triste,
și indiferente de Cuvinte,
ale unui Timp al Nimănui.

68) Clipele Răsăriturilor împreună

Ninge-mă Regăsire,
cu fulgii mari și triști ai Zilelor,
în care ne-am înveșmântat,
undeva-cândva,
Privirile sfioase ale Iubirii,
ce ne-a invitat,
la Fuga Vieții,
de noi înșine,
până dincolo de orice lucru,
ce ar putea să ne mai înmormânteze,
Aspirațiile spre Absolut,
în Țărâna rece și indiferentă a Întrupării,
pe care o îmbrățișam,
pe fruntea razelor de argint ale Lunii,
care făcuse rămășag cu Noaptea,
că nu vom mai pieptăna,

Clipele Răsăriturilor împreună,
și câtă dreptate au avut,
fiindcă azi poartă o nouă frizură,
de Vise,
necunoscută nouă.

69) Aripile tot mai grele ale Îngerilor noștri păzitori

Răscolește-mi Cerule,
toți Norii Patimilor mele,
încât să cadă pe Orizontul Privirii apuse,
Ploile reci de Clipe ale Disperării,
ce mi-au îngenuncheat Amintirile,
să șteargă și acum,
Icoana Ochilor de Eternitate a Lacrimilor,
care ni se preling,
peste aripile tot mai grele,
ale Îngerilor noștri păzitori,
ce-abia mai reușesc să zboare,
cu poverile mari și grele,
ale Cuvintelor Clepsidrelor sparte,
în cioburile tăioase de Reproșuri,
pe care ni le-am adresat,
la Despărțirea de noi înșine.

70) Lasă-mă să-ți dăruiesc Zâmbetul

Te rog Iubire,
lasă-mă să-ți dăruiesc,
Zâmbetul,
ce este floarea Sufletului meu,
pe acest Pământ,
al trupurilor de Cuvinte,
din ce în ce mai reci și neprimitoare,
care îngroapă,
Rădăcinile amare ale Viselor,
în Privirile lipsite de Șansa,
de a fi vreodată,
împreună,
ele însele,
pe străzile pustii de Sentimente,
ale Gândurilor,
care se vând pentru nimic,
oricărui venit,
din partea Iluziilor Vieții și Morții.

71) N-au nimic material în ele

Risipește-mi Iubire,
tot ce am agonisit,
din Deșertăciunea acestei Vieți,

ca să-ți pot îmbrățișa,
Adevărul Absolut,
pentru care nimic din această Lume,
nu are vreo Importanță,
oricât de mult ar crede,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
că ar valora,
la bursele de mărfuri murdare,
ale Sufletelor,
care n-au nimic material în ele,
din care să ni se croiască,
cămașa Morții.

72) Să ne așezăm precauți Zilele

Rugăminți de foc,
ard Privirile neîncrezătoare,
ale Cerului Nesfârșirii,
din Ochii plini de plumbul greu,
al Sentimentelor,
încoronate de către Destin,
să ni se așeze,
printre spinii Întrebători,
ai Șansei Mântuitoare,
de a rămâne împreună,
cu Eternitatea,
pe care doar Moartea ar putea-o avea,

în accepțiunea,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne dorește răstigniți,
pe stâlpul Singurătății,
unde să ni se ude buzele înfrigurate,
ale Cuvintelor,
cu buretele amar al Disperării,
pe ale căror Deșertăciuni,
să ne așezăm precauți Zilele,
care ne-au mai rămas de cheltuit,
Absurdului.

73) Au reușit doar în această formă

De ce ne-ai greșit Doamne Creația,
la ceas de Disperare,
a Evenimentului Primordial,
când ni s-au spart privirile Nemuririi,
în cioburile tăioase,
ale Clepsidrelor însângerate,
de Orizonturile ce-și strigă Marile Tăceri,
în surdina și muțenia,
Viselor prăbușite,
pe caldarâmurile sculptate,
din piatra amară a Iubirii,
călcate de fiecare dată,
în picioarele Disperării,

de pașii grei de plumb,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
care au reușit doar în această formă,
să ajungă,
până în Lumea Țărânii,
Întrupării noastre.

74) Castele dărăpănate de nisip

Zâmbete funerare,
îngroașă alaiul mortuar,
al Gândurilor descompuse,
pe străzile pline de Cimitire de Cuvinte,
în care ne înmormântăm Visele,
atâtor Împliniri,
ce n-au ajuns niciodată,
la maturitatea de a înfrânge,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
din care ne-am clădit,
castele dărăpănate de nisip,
pe țărmurile fără urme,
ale Conștiinței,
înglodată total,
în datorii față de Moarte.

75) Ce-abia își mai duce Suflarea

Oasele albite ale Viselor,
zac părăsite,
prin Cimitirele noastre de Gânduri,
la porțile cărora,
se mai abate câte o Speranță îmbătrânită,
ce-abia își mai duce Suflarea,
grea și nepăsătoare,
a Timpului sălbatic și nemilos,
a cărui Zile ucise,
stau înșirate pe Răbojul Anilor,
pe care ne răstignim,
Icoanele Iubirilor,
din dorințele Privirilor descompuse,
ale Așteptărilor zadarnice.

76) Palmele Speranțelor ruginite

Cred într-Unul Vis al tău,
născut și nu făcut,
din Zidurile care ne înconjoară,
ridicate de Iluziile Vieții și Morții,
ce trebuie sparte,
de Amintirile Viitorului,
pe care ne răstignim,

Libertatea de a fi,
Călătorii,
ce părăsesc Lumea Deșertăciunii,
către Tărâmurile transcendentale,
pline de Florile Sufletelor noastre,
regăsite în Zâmbetele Eternității,
unde vrem să ajungem,
oprind pentru totdeauna,
în gara plină de Lumină Divină,
unde ne locuiește Steaua Nemuririi,
Iubirii,
pe care o căutam,
de atât de mult Timp,
încât mai avem și acum,
palmele Speranțelor,
ruginite.

77) Din Privirile descompuse ale Singurătății

Ne-am oferit întreaga Existență,
unul altuia,
fără să știm,
că nu vom avea acces niciodată,
la Adevărul ei Absolut,
al Iubirii,
răstignit de către Iluziile Vieții și Morții,
pe Amintirile noastre din Viitor,
care ne străjuiesc în această Lume,
porțile masive și mereu închise,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le exclamăm,
din Privirile descompuse ale Singurătății,
din care ne bem în fiecare Zi,
porția de Disperare,
turnată în cănile de pustiu,
ale Condiției noastre Umane,
dezumanizate.

SORIN CERIN
- ZÂMBETUL ESTE FLOAREA SUFLETULUI -
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație

de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

SORIN CERIN
- ZÂMBETUL ESTE FLOAREA SUFLETULUI -
-Poeme filosofice-

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în

vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente,

prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o

trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”,

din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vitupereazǎ „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

SORIN CERIN
- ZÂMBETUL ESTE FLOAREA SUFLETULUI -
-Poeme filosofice-

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care

se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp și unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când și când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice și proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată și dominată de false valori sfîrșește pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării,

abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986